

det er lykkedes fertilitetslægerne at få fyret hele Etisk Råd. Ikke fordi Etisk Råd skal bestemme, hvad vi skal mene, men Etisk Råd har lavet en stor del af det grundige gennemtækningsarbejde, som er mundet ud i forskellige konklusioner, men arbejdet er gjort, og nu får vi noget, der overhovedet ikke er arbejdet igennem, fordi det er fertilitetslægerne, der har lavet dette forslag.

På ét punkt er det blevet stoppet, og det er på det dér med de 3 års nedfrysning, men lur mig, der er lavet en ventil som en ladeport, for når man siger, at hvis der er argumenter for, at man skal kunne nedfryse længere, skal man kunne søge om det. Hvis vi sammenligner det her med fosterdiagnostikken, hvor det er let for en sund kvinde på 30 år eller 25 år at få tjekket sit foster, bare hun kommer og siger, at hun er bange, så får hun lov, så kan jeg godt sige, at det bliver en smal sag også at åbne for 3 års nedfrysning.

Helt overordnet vil jeg sige, at da det første Etiske Råd i sin tid sagde, at vi skulle være meget skeptiske over for reagensglasbefrugtningen, var det ikke, fordi man havde noget imod den som sådan; jeg tror ikke engang rigtig, man var klar over, hvor farlig hormonbehandlingen var. Et mindretal, bl.a. Ulla Fasting, sagde direkte, at vi skulle stoppe det, fordi det åbner for alverdens andre ting, og vi kan ikke begrænse det til de lukkede æggeledere.

Jeg tror, vi vil prøve at fremsætte forslag om, at vi skulle begrænse det til de lukkede æggeledere, for når kvinden har lukkede æggeledere, giver behandlingen mening, og i og med vi begrænser det til det, har vi sat proppen i for en række af de andre ting. Jeg tror, flere har følt, at der er noget omkringfarende brandslukning over dette forslag. Man farer rundt og siger, at det dér skal være forbudt, og det dér skal være forbudt, og så tænker man: Hvorfor skal det nu det? Hvad med den døde mand? Kan man ikke forestille sig en kvinde, hvis mand bliver slået ihjel ved en trafikulykke, og parrets 2 måneders barn ligger bagi, men henne i dybfryseren er der en søskende? Hvis jeg var tv-journalist, kunne jeg lave den dér sådan, at pressionen på os ville blive lige så voldsom, som den er i øjeblikket med de midaldrende kvinder. »Jeg er en pige på 43 år«, som én skrev til os forleden dag, og så er man lige ved at sige: »Du er da vist for lille til at få børn, hvis du er en pige på 43 år.«

Sagen er jo, at hvis man i øvrigt er henne i nærheden af 40 år og skal have hjælp og behandling, siger hospitalsvæsenet i almindelighed: Det er ikke godt; der er ikke mange muligheder dér.

I omtalen af »No kid no pay«, hvor nogle vil tilbyde, at det skal være gratis, hvis der ikke kommer et barn ud af det, satte de aldersgrænsen ved 37 år. Det er det, vi snakker om i forhold til, hvad vi har at gøre med her.

Jeg har, som man godt kan høre, mange ting, men det sidste punkt, som jeg ikke kommer ind på nu her, har jeg berørt før, og det er hele historien om at lade sunde kvinder være donorer, selv om de ikke er i behandling. Det er også en glidebane af de skrappe, vi er ude på her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg synes, fru Margrete Auken kammer lidt over. Mange af de ting, der bliver sagt her på talerstolen, bliver sådan lidt skingre.

Jeg vil sige, at selvfølgelig er det ikke fertilitetslægerne, der har lavet dette forslag. Jeg sidder ikke i ministeriet, men jeg ved alligevel, at det ikke er dem, der endeligt fører pennen.

Det er, som om kvinderne bliver tvunget ind i denne behandling med reagensglasbefrugtning, men jeg vil sige til fru Margrete Auken, at jeg ikke tror, der er nogen kvinder, der bliver tvunget ind i denne form for behandling. Det er den enkelte kvindes eget frie valg, om hun vil tage imod denne behandling, og om hun ønsker at få en reagensglasbefrugtning.

Så lad være med at komme og sige, at nogen tvinges ind i ordningen, for det sker overhovedet ikke.

Lad os nu få en anstændig tone her i Tinget.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Naturligvis er dette en debat, som er meget, meget følelsesladet og meget etisk koncentreret, og jeg må nok sige, at når jeg sidder og lytter til de forskellige indlæg, fornemmer jeg en stor, stor angst for den teknologiske udvikling hos mange medlemmer af Tinget. Hvad kan den føre til?

Fru Margrete Auken var inde på, at med nedfrysning af æg kunne man eventuelt forestille sig, at børn kunne få søskende, selv om faderen var gået til ved en trafikulykke. Umiddelbart er det da rystende, men sådan er virkelighedens verden, og den må vi forholde os til. Vi skal ikke tro, at vi i vor egen lille andegård her i Danmark kan lave en lovgivning på dette område. Jeg er lige ved at sige: Arkiver det lovforslag lodret.

Det er selvfølgelig rimeligt, at vi folketingsmedlemmer debatterer det her, f.eks. i en fore-